

Sisällys

Ensimmäinen osa: Vapaaehtoiset

	Johdanto	8
1.	Kolmen aallon löytäminen	12
2.	Ensikertalainen	25
3.	Energiaolento	41
4.	Tarkkailijasta tulee fyysinen	47
5.	Suojelija	53
6.	Upunut vapaaehtoinen	62
7.	Lasten tarkastaminen	75
8.	Karkotus	85
9.	Neuvostoon kuuluva olento	96
10.	Planeetan tuho	106
11.	Toinen tuhoutunut planeetta	118
12.	Lisää tuhoa	131
13.	Elämä puuna & Lemuria	143
14.	Neuvosto	156

Toinen osa: Avaruusolentoja ja valo-olentoja

15.	Lisää vapaaehtoisia	169
16.	Perhe	189
17.	Toinen kohtaaminen	196
18.	Oikaisuja	207
19.	Vapaaehtoinen avaruusolento	215
20.	Omista huolehtiminen	227
21.	Lapsuusajan kohtaaminen	240
22.	Toinen tarkkailija	260
23.	Paras agenda Maalle	267
24.	Muukalaisen kaappaama muukalainen	278
25.	Epätavallinen muukalaisolento	284
26.	Merkkituli	295
27.	Sisäänkäynti	305
28.	Toinen muoto (korkeampi?) puhuu	317
29.	Opettaja tapetaan	332

30.	Informaatiotulva	341
31.	Ristikon hoitajat	362

Kolmas osa: Uusi maailma

32.	Uusi maailma	382
33.	Vanha maailma	387
34.	Varhaisempi muutos	402
35.	Kehomuutoksen fyysiset seuraukset	412
36.	Uusia kehoja	429
37.	Jälkeen jätetyt	454

Vastuuvapautus

Tämän kirjan kirjoittaja ei jaa lääketieteellisiä neuvoja, eikä määrää mitään hoitomuotoja fyysisiin tai lääketieteellisiin ongelmiin. Kirjan sisältämä lääketieteellinen informaatio on kirjattu Dolores Cannonin suorittamista yksittäisistä konsultaatioista ja sessioista. Kirjaa ei ole tarkoitettu minkäänlaiseksi lääketieteelliseksi diagnoosiksi, eikä se korvaa lääkärin tarjoamia neuvoja tai hoitoja. Täten kirjailija ja kustantaja eivät ota vastuuta henkilöiden tulkinnoista tai tämän informaation hyödyntämisestä.

Sessioissa esiintyvien kohteiden identiteetin ja yksityisyyden suojaaminen on ollut ensiarvoisen tärkeää. Sessioiden tapahtumapaikat ovat oikeita, mutta henkilöistä käytetään ainoastaan muutettuja etunimiä.

Ensimmäinen osa

VAPAAEHTOISET

JOHDANTO

Astuin tähän outoon maailmaan yli 40 vuotta sitten, ja olen siitä lähtien pitänyt itseäni toimittajana, selvittäjänä sekä “kadonneen tiedon” tutkijana. Todellisuudessa olen menneisiin elämiin erikoistunut hypnoterapisti, joka etsii ihmisten ongelmia ensisijaisesti aiemmista elämästä. Työni kehittyessä ja laajetessa kehitin oman hypnoositekniikan, joka mahdollistaa välittömän parantumisen — ja nyt opetan tuota tekniikkaa ympäri maailmaa. Tulokset ovat olleet hämmästyttäviä. Oman metodin opettamiseen liittyy haasteita enkä ollut varma olisiko se mahdollista siinä vaiheessa kun ensi kerran tunsin tarvetta sen opettamiseen. Kykenisinkö kuitenkaan opettamaan sitä toisille ymmärrettävästi? Siinä oli haaste, mutta tiesin etten saa siihen vastausta yrittämättä. Liian moni pelkää yrittämistä niin paljon, ettei ikinä kokeile, joten aloitin opettamisen vuonna 2002, ja nyt metodi on levinnyt kaikkialle maailmaan, ja minulle tuottaa mielihyvää miten oppilaani raportoivat samoista ihmeistä, jotka olen itse kokenut. Jotkut heistä ovat käyttäneet tekniikkaa jopa sellaisilla tavoilla, joita en itse olisi ikinä tullut ajatelleeksi. En voi kuvitella suurempaa kiitosta työstäni kuin se, että oppilaani vievät opittua pelkäämättä kohti tuntematonta. Menetelmäni ei ole niiden vanhanaikaisten hypnoosimenetelmien kaltainen, jotka pyytävät tekemään kirjaimellisesti sen mitä opettavat. Haluan oppilaiden aidosti ymmärtävän menetelmäni, jotta he voivat ajatella itsenäisesti. He voivat soveltaa sitä vapaasti kunhan eivät vahingoita ketään. Olen huomannut menetelmän olevan erittäin joustava — se elää ja kehittyy. Palaan kaikkien näiden vuosien jälkeen edelleen usein kotiini ja kerron innoissani tyttärelleni: “Arvaa mihin tänään opin pystyväni!” *He* ovat kertoneet minulle useaan otteeseen, ettei rajoituksia ole ellet itse luo niitä. **K**aikki on mahdollista — vain oma mielikuvitus on rajana.

Uskon, että tuntemattoman pelko pidättelee useimpia terapeutteja.

He pelkäävät jonkin uuden yrittämistä ja itsenäistä ajattelua. Tekniikkani eroaa suurelta osin muista siinä, että toimin transsin syvimällä mahdollisella tasolla, eli unissakävelijän tasolla. Useimmissa muissa tekniikoissa kohde pidetään kevyemmällä transsin tasoilla, jolloin tietoinen mieli voi aiheuttaa häiriöitä. Jos henkilön vie syvimälle tasolle, voi kommunikoida suoraan suurimman mahdollisen voiman- ja parantamislähteen kanssa. Olen löytänyt tavan olla yhteydessä kaiken tiedon Lähteeseen. Sieltä tulee kaikki minkä kirjoitan ja kaikki se mikä saa aikaan välittömän paranemisen. Se on äärimmäisen rakastava ja anteeksiantava. Kutsun sitä *alitajunnaksi*, koska en aloittaessani tiennyt mitään muutakaan termiä. Jos minua pyydetään määrittelemään sitä, sanon että sitä voi kutsua *korkeammaksi itseksi*, *korkeammaksi tietoisuudeksi* tai *sieluksi*. Se on niin suuri ja valtava, että sillä on vastaus kaikkeen. *He* sanovat, etteivät välitä siitä millä nimellä heitä kutsun, sillä heillä ei ole mitään nimeä. Jotkut oppilaistani ovat ehdottaneet, että sitä tulisi kutsua “ylitietoisuudeksi”. En tiedä olisiko se sen todellisempi nimike. Tiedän vain, että se toimii mitä teen, joten “miksi korjata jotain mikä ei ole rikki”. Jatkossa käytän kirjassa siitä lyhennettä “AT”.

Toimintani alkuvaiheissa se tuli läpi satunnaisesti ja hienovaraisesti enkä oikeastaan tiennyt mille puhuin. Minulta vei muutamia vuosia sen kanssa työskennellessä ennen kuin oivalsin mitä olin löytänyt. Sen jälkeen alkoi metodin työstämisvaihe, jotta sen voisi kutsua esiin jokaisessa sessiossa. Tämä on osoittautunut työlleni korvaamattomaksi. Ihmiset sanovat: “Etkö tiedä suorittavasi ihmeitä?” Sanon heille: “*Minä* en tee mitään! *He* tekevät! Minä vain helpotan heidän työtään.” Tämä suurenmoinen ja ihmeellinen asia tietää jokaisesta kaiken, ja se todella välittää syvästi jokaikisestä henkilöstä. Salaisuuksia ei ole — *he* tuntevat sinut paremmin kuin itse tunnet. Tiedän kohteen saapuessa luokseni hänen saavuttavan sen mitä hänen täytyy tietää. AT tietää tarkalleen mikä sopii heidän ymmärrykselleen. Minulla ei ole ikinä aavistustakaan siitä mitä tulee tapahtumaan, joten en kykene kontrolloimaan tai manipuloimaan sessioita. Olen työskennellyt heidän kanssaan niin pitkään, että yleensä tiedän mitä jotkut vastaukset tulevat olemaan, koska ne ovat aina samoja, mutta eivät ikinä sellaisia, joita olisin ajatellut loogisesti. *Heillä* on täysin oma logiikkansa.

Kerron siis kohteelle, että minulla ei ole aavistustakaan mitä sessiosta seuraa. Se on joka kerta erilainen, muttei ikinä enempää kuin he voivat sillä hetkellä käsitellä. En ikinä tiedä viittaako vastaus karmisiin ongelmiin vaiko johonkin muuhun. Tällä hetkellä vaikuttaa siltä, että vastaukset keskittyvät enemmän ”johonkin muuhun” — ja niin minulle muotoutui käsite *vapaaehtoisten kolmesta aallosta*. Tunnustan ensimmäisenä, että tämä planetaarisen transformaation näkemys on sekä mieltä laajentava että kunnioitusta herättävä.

Samalla olen 25 vuoden ajan tutkinut UFO-havaintoja ja epäiltyjä sieppaustapauksia, joista suuri osa löytyy kirjoistani — erityisesti *Valvojista* — ja olen löytänyt suuren määrän informaatiota ja vastauksia kysymyksiin, joita muut tutkijat ovat pyöritelleet vain pintapuolisesti. Avaruusolennot ovat tarjonneet minulle avokätisesti vastauksia mihin tahansa kysymyksiin, joiden esittämiseen mielikuvitukseni on riittänyt. Luulin, ettei aiheesta olisi enää mitään löydettävää, mutta *he* yllättivät minut jälleen. Viime vuosien aikana aloin näkemään välähdyksiä paljon suuremmasta tarinasta havaintojen ja tutkimusten taustalla. Luulin jo ratkaisseeni arvoituksen heidän osallisuudestaan ihmisrodun kehityksessä, mutta vuonna 2009 tapahtuneen session aikana minulle viimein annettiin ”puuttuva pala” koko UFO-palapeliiin. Kuuluisa ”hehkulamppu” syttyi pääni päällä ja asiat alkoivat nivoutumaan yhteen. Oivalsin pian, että kaikki palaset olivat olleet hallusani koko ajan. Ne olivat ripoteltuina kaikkialla kirjoissani — erityisesti *Valvojissa* sekä *Monitahoinen universumi* -kirjoissa. Ne ilmaantuivat tuhansien regressioterapioiden kautta. Luulin saavuttaneeni eheän kuvan, vaikka olin saanut vasta osan tarinasta pakettiin. Nyt yhtäkkiä tajusin, että oli enemmän ja se oli odottanut edessäni vuosien ajan. Minulla tuskin on vielääkään koko tarinaa. Yllätyksiä tulee varmasti eteen jatkossakin, mutta viimeinkin on tullut aika nostaa verho, jonka ohentumisen olen huomionut työni parissa viime vuosien aikana. Kaiken aikaa yhä useampi tiedostaa miten heidän arkielämän rehkimisensä ei ole se syy minkä vuoksi he ovat tulleet maan päälle. Vas-

tauksia satelee sessioista koko ajan:

“On aika herätä!”

“Sinulla on tehtävä! On aika aloittaa!”

“Älä tuhlaa enää aikaasi!

**Aika lyhenee koko ajan sen suorittamiseen
mitä olet Maahan tullut tekemään!”**

Kuvio toistui samanlaisena sen yli 40 vuoden aikana minkä olen viettänyt menneiden elämien regression ja terapian maailmassa. Toki sääntöön ilmeni aina poikkeuksia — ja juuri siitä kirjoitin kirjani — mutta yleisohjenuorana voidaan todeta, että kohde voi palata tarvittavaan menneeseen elämään selvittääkseen nykyisen elämänsä ongelmat. Vastaus voidaan useimmiten jäljittää yksittäiseen menneeseen elämään tai samankaltaisten elämien sarjaan, joissa ne ovat toistaneet samaa karmaa samoissa ihmisissä, oli kyse sitten parisuhteeseen, työhön tai terveyteen liittyvistä ongelmista. Tiesin, että kehä piti katkaista, ja tämä voitiin toteuttaa siten, että heidän alitajuntansa näyttää yhteyden, jolloin he voivat parantua ja saada karman päätökseen. Muutaman viime vuoden aikana kuvio alkoi kuitenkin muuttumaan, ja kohtasin toistuvasti erityyppisiä kohteita. Tulee painottaa, ettei heissä ole pintapuolisesti mitään ihmeellistä. He ovat täysin tavallisia ihmisiä, jotka elävät täysin tavallista elämää, ja tulevat luokseni löytääkseen ratkaisun ongelmiinsa. Sessioissa esiin tulleet vastaukset olivat täysin päinvastaisia mitä heidän tietoinen mielensä olisi kyennyt kuvittelemaankaan. Vaikuttaa siltä, että me todella olemme moniulotteisia ihmisiä. Näemme elämämme yhdestä perspektiivistä, emmekä ikinä tiedosta niitä pinnan alla piileviä muita kerroksia, joilla on suuri vaikutus elämiimme, vaikka tietoinen mieleemme ei niitä tunnekaan. Meillä on paljon enemmän löydettävää kuin voisimme ikinä kuvitella. Siinä piilee harha. Luulemme tuntevamme itsemme — mutta tunnemmeko todella?

1. KOLMEN AALLON LÖYTÄMINEN

Hypnoositutkimusmatkani ovat saattaneet minut käsittämättömille matkoille ajan ja tilan läpi tutkimaan mennyttä historiaa sekä tulevia mahdollisuuksia. Toimintani alkuvaiheissa ajattelin löytäväni menneiden elämien muistoja pelkästään Maasta, koska vain tuosta olimme luonnollisesti tietoisia. Uskomusjärjestelmääni on tosissaan venytetty ja laajennettu viimeisten 40 vuoden aikana. Työni kehittyessä minulle annettiin paljon tietoa siitä miten elämä Maassa on saanut alkunsa. Minulle kerrottiin, että nyt tämän tiedon on oikea aika tulla esille. Olemme matkalla uuteen maailmaan, uuteen ulottuvuuteen, jossa tämä informaatio ymmärretään ja jossa sitä osataan käyttää.

Olen työni parissa kuullut paljon siitä miten kaikki rakentuu energiasta — taajuus ja värähtely määrittävät muodon ja tilan. Energia ei kuole milloinkaan; se vain muuttaa muotoaan. Minulle on kerrottu, että Maa muuttaa värähtelyään ja taajuttaan, ja valmistautuu nousemaan uuteen ulottuvuuteen. Meitä ympäröi koko ajan lukematon määrä ulottuvuuksia, joita emme voi nähdä, koska värähtelyn kiihtyessä taajuus muuttuu silmillemme näkymättömäksi. Meidän on tärkeä tietää lisää tästä uuteen ulottuvuuteen vaihtamisesta, koska olemme sen keskellä juuri nyt — ja sen huippukohta tulee pian.

Maa on koulu, johon otamme osaa ja jossa läpikäymme eri oppitunteja, mutta se ei suinkaan ole ainoa koulu. Olet elänyt muilla planeetoilla ja muissa ulottuvuuksissa, ja tehnyt valtavan määrän asioita joita et voi edes kuvitella. Useat heistä, joiden kanssa olen viime vuosina työskennellyt, ovat palanneet ajassa elämiin, joissa ovat olleet autuuden tilassa eläviä valo-olentoja. Heillä ei ollut mitään syytä tulla Maan raskaaseen tiheyteen ja negatiivisuuden keskelle. He tulivat *vapaehtoisesti* auttamaan ihmiskuntaa ja maata juuri tässä ajassa.

Olen kohdannut näiden Maassa elävien uusien sielujen kolme aaltoa. He ovat tulleet juuri nyt, koska useimmat täällä aikakausien ajan elin-
iästä toiseen eläneet ovat juuttuneet karmaan eivätkä kehity. He ovat
kadottaneet Maassa elämisen tarkoituksen näköpiiristään.

Toimintani alkuvaiheissa (ja varhaisissa kirjoissani) ajattelin, että henkilön olisi mahdoton kokea ensimmäistä Maa-elämäänsä nykyajassa. Ajattelin, että kyse täytyy olla vaiheittaisesta prosessista — eri elämänmuotojen läpikäyntiä ennen ihmiseksi tulemistä: ilma, kivikunta, maaperä, kasvikunta, eläinkunta, luonnonhenget — ja lopulta ihmiseksi. Luulin, että sielun ollessa valmis ihmiselämään se tapahtuisi aluksi primitiivisessä yhteisössä, jotta se voisi sopeutua vähitellen. Ajattelin, ettei olisi mahdollista vain yhtäkkisesti tiputtautua hektiseen nyky-yhteiskuntaamme, jonka energia on kaoottista. Siinä olisi uudelle kehittyvälle sielulle kertakaikkiaan liikaa kestettävää. Mutta sitten kirjoitin vuonna 1986 *Keepers of the Garden* -kirjan, joka kertoi ensimmäistä elämäänsä maanpäällä kokevasta lempeästä sielusta. Hänen aiemmat elämänsä olivat tapahtuneet toisilla planeetoilla ja toisissa ulottuvuuksissa — ja silti hän ensimmäisissä sessioissamme kuvaili useita menneitä Maan elämiä. Ihmettelin mistä oli kyse. Joko inkarnaatiokäsite olisi totta tai se ei olisi totta. Mutta sitten minulle selitettiin ensi kertaa “jälki”-teoria. Maan lukemattomissa elämissä eläneiden ihmisten kokemusten muistot ovat tallennettuina alitajunnan muistipankkiin. Nämä yksilön tietoisien mielen ulottumattomiin haudatut muistot ovat olennainen apu ihmiselämän rämeikössä navigoitaessa. Toiminta ei olisi mahdollista ilman jonkinlaista taustaa. Vastasyntynyt lapsi näyttää saapuvan kokemattomana, ilman minkäänlaista yhteyttä, ennen kuin vanhemmat ja yhteisö opettavat häntä, mutta näin ei ole. “Vauva” on itse asiassa erittäin vanha sielu, joka on läpikäynyt satoja matkoja siinä monimutkaisessa näytelmässä, jota kutsumme “elämäksi”. Tämä antaa eräänlaisen viitteen, jonka mukaan “tietää” (alitajuisesti) miten ihmisenä tulee elää. Mutta Maahan uusina sieluina saapuvilla ei ole tätä taustaa, ja he olisivat täysin hu-

kassa ilman henkimaailman kehittämää nerokasta käsitettä: “jälkeä”. Henkimaailman puolella sielulle näytetään minkä tyyppiseen elämään se on seuraavaksi astumassa, jolloin se tekee suunnitelman siitä mitä se *toivoo* kykenevänsä saavuttamaan. Samalla se sopii eri sielujen kanssa eri karmojen työstämisestä. Sielu viedään *kirjastoon*, jos sillä ei ole aiempaa Maakokemusta. Lukemattomat kohteeni ovat kuvailleet kirjastoa samalla tavalla. Siellä on kaikki tieto — kaikki mikä tiedetään nyt ja tullaan ikinä tietämään. Siellä on myös akaasiset aikakirjat, jotka sisältävät tallenteen jokaisesta elämästä luomakunnan historiassa. Keskusteltuaan perusteellisesti kirjastonhoitajan kanssa sielu valitsee hänen avullaan ne elämät, joiden jäljen se haluaa painattaa omaan sielukuvioonsa. Näitä on verrattu päällykseen tai kalvoon. Tällanne on samankaltainen kuin tiedon löytämiseksi kahlaa kirjastossa läpi lukemattoman määrän teoksia. Tästä *jäljestä* tulee olennainen osa uuden sielun muistia. Kysyin heiltä, miten voisin tietää kohteen kanssa toimiessani ovatko hänen muistonsa “oikeita” vai jälkiä. Minulle vastattiin, etten voisi erottaa niitä, koska *kaikki* — eivät pelkästään muistot, vaan myös tunteet ja kaikki mikä elämän sai aikaan olisi *painettu* jälkinä. He sanoivat, ettei sillä olisi merkitystä, koska sitä käytettiin pelkästään sielunviihteenä. Monien kuuluisien ihmisten elämiä käytetään usein jälkinä, joten monet ihmiset väittävät olleensa sama henkilö — mikä taas saa skeptikot vierastamaan koko inkarnaatiokäsitettä. Kysyin heiltä: “Tarkoittaako tämä siis, ettei koko inkarnaatioita ole olemassa, jos kerran kuka tahansa voi ottaa jäljen elämästä sen sijaan, että olisi oikeasti elänyt tuon kokemuksen?” He vastasivat, ettei tästä ole kyse, koska tarvitaan myös elettyjä elämiä, jotta arkistoista ylipäätään löytyisi materiaalia tai muistoja.

Tämä kävi täysin järkiin, ja se oli kehitetty sitä varten, että puhtaat, viattomat sielut voisivat sopeutua vieraaseen, kaoottiseen maailmaan. Maahan olisi mahdoton saapua ilman jonkinlaista valmistautumista. Herkällä sielulla ei olisi mitään mihin samaistua, eikä se kykenisi selviytymään. *Keepers of the Garden* -kirjan nuoren miehen, Philin, kanssa kokemiini ensimmäisten kokemusten jälkeen aloin yhä useammin kohtaamaan näitä uusia sieluja. Tapaukset on kuvailtu *Monitahoinen universumi* -kirjoissa. Se mitä olin pitänyt harvinaisena sattumuksena, osoittautui nyt siis yhä yleisemmäksi. He olivat piilotelleet muiden

elämiensä jälkien takana, ja juuri tämän toiset hypnootikot sekä tutkijat olivat kohdanneet (erityisesti he, jotka työskentelevät pelkästään transsin kevyemmällä tasoilla). Jäljet valitaan heidän nykyisen elämänsä tarkoitusta varten, joten “näennäinen” mennyt elämä vastaa joihinkin kysymyksiin, muttei niistä tärkeimpiin. Äärettömässä viisautessaan AT antaa inkarnaation käyttöön vain sen minkä tämä kykenee käsittelemään. Sama pätee hypnotistin kohdalla: heille vastataan sen mukaisesti mitä he kykenevät käsittelemään. Saisin informaation käyttööni vasta kun kykenisin laajentamaan tiedonhaluni vastaamaan kyseistä informaatiota. Aivan viime aikoihin asti ajattelin, että nämä puhtaat, viattomat “ensikertalaiset” olisivat harvinaisia, mutta nyt heistä on tullut enemmän sääntö kuin poikkeus. AT ei enää pyri edes peittelemään sitä. On käynyt usein niin, että kohde ei löydä mennyttä elämää, vaikka kävisin läpi kaikki menetelmäni muunnellut. Kun sitten tilannetta selventääkseni otan yhteyden AT:hen, kysyn aina miksi emme kykene löytämään mitään. Toisinaan se vastaa: “Olisimme voineet näyttää hänelle jotain, mutta kyse olisi ollut vain *jäljestä*.” Sitten se kertoo heille mistä he tulevat, ja heidän tämänkertaisesta tarkoituksestaan Maassa. AT on todennut muutaman tapauksen kohdalla, että henkilö on kieltäytynyt jäljistä juuri ennen vauvan kehoon astumista, ja tämä on saanut aikaan vailla suunnitelmaa etenevän tarkoituksettoman kaoottisen elämän. Vaikuttaa siis siltä, että *he* todella tietävät mitä tekevät — kun taas me ihmiset emme sitä ymmärrä tai kykene sitä käsittelemään.

Voidaksemme täysin ymmärtää sen teorian (ja “puuttuvan palan”), jonka aion esittää, meidän täytyy palata alkuun — ihmisrodun “istuttamiseen”.

MITEN MAAN ELÄMÄ SAI ALKUNSA

Ymmärtääksemme miksi nämä kolme vapaaehtoisten aaltoa ovat tulleet juuri nyt, meidän tulee palata alkuun — elämän alkamiseen planeetallamme. Tiedän, että informaatio on kiistanalaista, mutta olen saanut saman tiedon tuhansissa regressioissa, joten en voi jättää sitä

huomioimatta.

Aioneita sitten Maassa ei ollut elämää. Maa oli täynnä tulivuoria ja ilmakehä täynnä ammoniakkaa. Planeettaa tuli muuttaa, jotta elämä saattoi alkaa. Tutkimusteni aikana opin, että on olemassa neuvostoja, jotka säättävät säännöt ja määräykset elämän luomiseksi kaikkialla universumissa. On aurinkokuntia tarkkailevia neuvostoja, on galakseja tarkkailevia neuvostoja ja on universumeja tarkkailevia neuvostoja. Kaikki on tarkkaan järjesteltyä. Nämä korkeammat olennot kiertelevät maailmankaikkeudessa etsimässä elinkelpoisia planeettoja. Heidän mukaansa elämää ylläpitävän muodon saavuttaminen on erittäin tärkeä tapahtuma planeetan historiassa. Tällöin planeetalle annetaan *elämän perustamiskirja*.

Tämän jälkeen erilaiset korkeampien olentojen ryhmät lähetetään planeetalle aloittamaan elämä. Näitä olentoja kutsutaan *arkeaikoiksi* tai *muinaisiksi*. He ovat tehneet tätä aikojen alusta asti. Tämä ei jätä Jumalaa lainkaan kuvan ulkopuolelle — Hän on olennainen osa kokonaisuutta. Aluksi nämä olennot tuottavat yksisoluisia organismeja, jotka jakautuvat ja muodostavat monisoluisia organismeja. Planeetan olosuhteet määrittävät minkälaisia organismeja muodostuu. Istutettuaan elämän planeetalle he tulevat tasaisin väliajoin tarkastamaan solujen kehittymisen. Usein käy niin, että solut eivät selviydy ja planeetasta tulee jälleen eloton. Olennot ovat kertoneet minulle: “Et voi uskoa miten haurasta elämä on.”

Eli aikoinaan he tekivät tämän Maassa, ja jonkin ajan kuluttua kasvit alkoivat muotoutumaan. Kasvit ovat välttämättömiä ennen kuin eläimet voivat ilmestyä. Elämän kehittyessä he vierailivat toistuvasti huolehtimassa planeetasta. He muodostivat valtameret ja puhdistivat ilmakehää, jotta eri elämänmuodot voisivat kehittyä. Lopulta korkeammat olennot alkoivat luomaan älyllistä olentoa. Näin on tapahtunut jokaisella planeetalla — tällä tavoin elämä muodostetaan.

Olen kirjoissani kutsunut näitä olentoja “puutarhan hoitajiksi”, koska me olemme tuo puutarha — olemme heidän lapsiaan. Älyllisen olennon luodakseen heidän tuli ottaa eläin, jolla olisi tarpeeksi suuret aivot oppimista varten sekä kädet työkalujen kehittämistä varten. Tämän takia he valitsivat apinan. Kaikki eivät ole samaa mieltä, mutta on totta, että olemme geneettisesti 98-prosenttisesti samankaltaisia —

apina kykenisi elämään ihmisveren avulla. Mutta silti ihmisen luominen vaati geneettistä manipulointia ja ympäri universumia tuotujen solujen ja geenien lisäämistä. Heidän mukaansa emme tulisi ikinä löytämään puuttuvaa linkkiä apinan ja ihmisen välillä — sitä ei ole olemassa. “Evoluutio” otti valtavan loikan, eikä se tapahtunut sattumanvaraisesti.

Nämä olennot saattoivat tulla aikojen saatossa ja elää ihmisten keskuudessa aina kun ihmiskunta tarvitsi jotain. Planeettamme jokaisessa kulttuurissa on legendoja “kulttuurin tuojista”. Amerikan alkupe räisväestö puhuu “maissinaisesta”, joka opetti miten kylvää ja istuttaa. Legendat kertovat heistä, jotka opettivat tulenteon ja kehittivät maanviljelyä. Kaikissa maailman legendoissa nämä olennot tulevat taivaalta tai merten yli. He olivat opettajia, jotka kykenivät elämään niin pitkään kuin itse halusivat. He ovat laskeutuneet luoksemme jumalina ja jumalattarina. Sitä tapahtuu edelleen, mutta he eivät voi elää keskuudessamme — se olisi liian silmiinpistävää. Nyt he sen sijaan kylvävät ideoita ilmakehään, jos haluavat kiihdyttää evoluutiotamme. Kuka ikinä sitten tarttuukaan noihin ideoihin — hänestä tulee sen “keksijä”. Heitä ei kiinnosta kuka asiat keksii, kunhan kaikki tapahtuu aikalinjan mukaisesti. Tiedämme miten eri ihmiset työskentelevät samanaikaisesti saman keksinnön parissa. Hyvä esimerkki on vapaa energia, josta kuulen matkoillani — useat ihmiset kehittelevät sitä samanaikaisesti ympäri maailmaa.

KADONNUT EEDENIN PUUTARHA

Samalla kun Maahan luotiin älyllinen olento, neuvosto päätti antaa meille vapaan tahdon ja katsoa mitä sillä teemme. On planeettoja, joilla ei ole vapaata tahtoa. *Star Trek* -televisiosarjassa mainittava puuttumattomuus-direktiivi pitää hyvinkin paikkansa. Se kuuluu neuvoston direktiiveihin, eivätkä ne voi puuttua älyllisten lajien kehitykseen. He voivat auttaa opettamalla ja tietoa jakamalla, mutta eivät voi puuttua. Kysyin heiltä, eikö sitä pidetä puuttumisena, että he tulivat aina tarjoamaan evoluutiossa tarvittavan seuraavan asian (tulen-

teko, kylväminen, ja niin edelleen)? He vastasivat: “Ei. Kyse on ker-
ran annettavasta lahjasta, joka voi auttaa teitä kehityksenne seura-
vassa vaiheessa — se mitä sillä teette on oman vapaan tahtonne va-
rassa.” Olemme vastaanottaneet heiltä monta lahjaa ihmiskunnan
historiassa ja käyttäneet niitä negatiivisesti tai tuhoavasti, eikä se ole
ollut heidän tarkoituksensa. Kysyin: “Ettekö sitten olisi voineet palata
kertomaan, että sitä käytetään väärin?” He vastasivat: “Emme — se
olisi ollut puuttumista. Annamme sen teille. On vapaassa tahdossan-
ne mitä sillä teette. Voimme vain päättämme ihmetyksestä pyöritellen
seurata sivusta ihmisten sotkuja, mutta emme voi puuttua.” Ainoa
poikkeus tähän sääntöön tulee esiin silloin kun voisimme tuhota pla-
neettamme. Tätä ei voitaisi sallia, koska sen seuraukset kaikuisivat eri
galaksien lävitse ja häiritsisivät liian monia planeettoja, ja jopa mui-
den ulottuvuuksien elämää. Vaikea kuvitella, että aurinkokuntamme
tähän osaan tarkoituksellisesti eristetyllä planeetalla olisi niin suuri
vaikutus, mutta heidän mukaansa seuraukset voisivat olla äärimmäis-
sen kauaskantoisia ja tuhoisia.

Meidän piti olla täydellinen laji, joka ei ikinä sairastuisi ja voisi elää
niin pitkään kuin haluaisimme — Maan piti olla Eedenin paratiisi,
täydellinen paikka, mutta tapahtui jotain odottamatonta, joka muutti
koko suunnitelmaa. Elämän alettua kehittymään mukavasti Maahan
iski meteoriitti, joka toi mukanaan taudinaiheuttajabakteerin. Se oli
planeetan ensimmäinen tauti, jolloin Maan evoluutiota tarkkailevat
olennot palasivat neuvoston luo kysymään mitä tehdä nyt, kun täy-
dellinen koe oli pilalla. Suru oli suuri. Vaihtoehtoina oli tuhota kaikki
ja aloittaa alusta, tai antaa elämän jatkaa kehittymistään. Neuvosto
päättyi antaa tilanteen jatkua ja kehittyä, koska Maahan oli käytetty
niin paljon aikaa ja vaivaa. He antoivat sen tapahtua, vaikka tiesivät,
että taudin takia planeetan elämä ei tulisi ikinä olemaan niin täydel-
listä kuin alunperin oli suunniteltu.

Nämä korkeammat olennot jatkoivat evoluutiomme tarkkailemista
etäältä, mutta vuonna 1945 tapahtui jotain mikä *todella* kiinnitti hei-
dän huomionsa — atomipommin räjäyttämisen toisen maailmanso-
dan loppupuolella. Meillä ei pitänyt kehityksemme tuossa vaiheessa
olla atomivoimaa hallussamme. He tiesivät, ettemme kykenisi hallit-
semaan sitä — käyttäisimme sitä tuhoamistarkoituksessa.

Alkuperäinen idea oli, että atomivoimaa käytetään hyvään tarkoitukseen kun se esitellään meidän aikalinjallamme. Totesin heille, että mehän käytimme sitä myös hyvään; sähköön ja sen sellaiseen. He selittivät, että kun se ensimmäisen kerran luotiin aseeksi, se tulisi aina kantamaan tuota negatiivista auraa, eikä ikinä saavuttaisi sitä suurta etua, johon se oli tarkoitettu. Olimme juuri läpikäyneet hirvittävän toisen maailmansodan, joten he tiesivät, ettemme ikinä kykenisi kontrolloimaan jotain niin voimakasta kuin atomivoima. Sellainen ihmisluonto vain on, ja he olivat äärimmäisen huolissaan, että tilanne voisi johtaa tuhoon. Atomipommia kehittäneet tiedemiehet eivät oikeastaan tieneet minkä kanssa olivat tekemisissä. Kyse oli tuntemattomasta elementistä. Heille kerrottiin, että he saattaisivat sytyttää kaikki ilmakehän vetyatomit ja saada aikaan massiivisen räjähdysen, joka voisi tuhota koko Maan. Mutta he jättivät varoituksen huomioimatta ja heidän uteliaisuutensa sai heidät jatkamaan koetta. Kaikki tämä on kerrottu kirjassani *A Soul Remembers Hiroshima*, jota varten tein vuosia taustatutkimusta pommin kehittämisestä. Sodan päättymisen jälkeen ydinvarustelua lisänneiden maiden välillä oli paljon epäluottamusta, joten korkeampien olentojen huoli oli täysin perusteltua. Meillä ei ollut käsitystäkään siitä minkä kanssa olimme tekemisissä. Se oli äärimmäisen vaarallista ja epävakaa aikaa.

Ufohavainnot alettiin tuomaan julki samoihin aikoihin 1940-luvun lopussa. Olennot palasivat neuvoston luo kysymään toimintaohjeita kun kerran heillä ei ollut lupa häiritä ihmiskunnan vapaata tahtoa. Tuolloin neuvosto keksi loistavan suunnitelman. He totesivat: “Emme voi puuttua ulkopuolelta, mutta mitä jos auttaisimme sisältä käsin?” Kyse ei ole puuttumisesta, jos paikalle pyytää vapaaehtoisia apuun. Näin kaikille universumin sieluille annettiin kutsu saapua auttamaan planeettaa.

Maan ihmiset ovat olleet vuosisatojen ajan jumissa inkarnaatiokierroksessa — karmakehässä — ja palanneet toistamaan samat virheet yhä uudelleen. Meidän tulisi kehittyä, mutta sitä ei tapahdu. Tämän takia Jeesus ja muut suuret profeetat saapuivat planeetalle opettamaan ihmisiä irti karmakehästä ja auttamaan ihmiskuntaa kehittymään, mutta toistamme edelleen samoja virheitä — luomme sotia ja aiheutamme valtavan määrän väkivaltaa, joten Maan ihmisten ei ollut mah-

dollista pelastaa planeettaa. Miten he voisivatkaan, kun eivät pystyneet auttamaan edes itseään? Tarvittiin puhtaita sieluja, jotka eivät olisi jumiutuneet karmakehään — jotka eivät ikinä aiemmin olisi olleet Maassa.

Olen löytänyt viimeisen viiden vuoden aikana yhä enemmän sieluja, jotka ovat tulleet suoraan Jumalasta, eivätkä ikinä ole olleet *minäkäänlaisessa* fyysisessä kehossa. Kohteeni ovat palanneet ET-elämiinsä avaruusaluksille tai toisilla planeetoille eri ulottuvuuksiin, joissa he olivat valo-olentoja eivätkä tarvinneet kehoa. Vapaaehtoisilla on tullessaan “sielusuoja”, joten he eivät voi kerryttää karmaa, koska tuolloin heidän pitäisi syntyä yhä uudelleen ja uudelleen. Tällä hetkellä ympäri planeettaa on kymmeniä tuhansia uusia sieluja, ja korkeammat olennot ovat kertoneet, ettei heidän tarvitse kantaa huolta siitä, että me tuhoaisimme Maan. Heidän mukaansa olemme viimeinkin saavuttaneet tasapainon, ja kykenemme pelastamaan Maan.

Lähteestä tai Jumalasta suoraan tulevat sielut ovat kaikkein oikeamielisimpiä ja viattomimpia. Olen pyytänyt saada tietää mikä Jumala on. Heidän mukaansa meidän käsityskykymme on niin pikkuruinen säie siitä mikä Hän todella on, ettemme kykene edes *alkaa* käsitteellistämään sitä mikä Hän on. He kaikki kuvailevat Jumalan samaan tapaan: Hän ei ole mies — mieluumminkin nainen, koska naiset ovat luova voima, mutta Jumala ei ole kumpaakaan. Hän on kaiken energian valtava Lähde, jota on kuvailtu suunnattomaksi Tuleksi tai Valoksi. Jotkut kutsuvat Jumalaa Suureksi keskusaurinkoksi, valtavaksi Energialähteeksi, joka on täynnä rakkautta — täynnä täydellistä rakkautta. Eräs kohde kuvaili Lähdettä “Auringon sydämeksi — Jumalan sydämeksi.” Jumalasta suoraan tulleet puhtaat olennot eivät halua poistua kun palaavat session aikana Lähteeseen. Sieltä me kaikki olemme lähtöisin; olimme alunperin yhtä tämän Lähteen kanssa. Suoraan Jumalasta tulleet sielut kertovat, ettei siellä ole erillisyyttä — kaikki on yhtä. Olen esittänyt heille kysymyksen: “Miksi lähdit sieltä, jos rakastit sitä niin paljon?” Kaikki ovat vastanneet: “Kuulin kutsun — ‘Maa on ongelmissa. Kuka haluaa mennä sinne auttamaan?’” Jopa avaruusolennot ovat sanoneet samaa, ja kehollistuessaan heidän muistonsa pyyhittää aivan samalla tapaa kuin meiltä. Olen kysynyt: “Eikö olisi helpompaa, jos muistaisimme miksi olemme tulleet?” Hei-

dän mukaansa kyse ei olisi kokeesta, jos kaikki vastaukset tiedettäisiin jo valmiiksi.

KOLME AALTOA

Kolmen aallon tarkoitus on kaksijakoinen. Ensinnä, muuttaa Maan energiaa, jotta se voisi välttää katastrofin, ja toiseksi, auttaa kohottamaan ihmisten energiaa, jotta he voisivat kohota Maan kanssa seuraavaan ulottuvuuteen. Arviot aaltojen ajanjaksoista syntyivät satojen sessioiden aikana. He kaikki ovat kertoneet samoja asioita nykyelämästään, ja he kaikki palasivat sessioissa samoihin tilanteisiin, joten aloin jakamaan heitä karkeasti kolmeen kategoriaan nykyisen iän perusteella.

Näiden sielujen ensimmäisellä aallolla — noin 45-65-vuotiailla — on ollut kaikkein haastavinta sopeutua. He eivät pidä tämän maailman väkivallasta eivätkä rumuudesta ja haluavat palata ”kotiin”, vaikkei heillä tietoisesti olekaan mitään käsitystä missä koti voisi olla. Tunteet häiritsevät ja jopa lamaannuttavat heidät — erityisesti voimakkaat tunteet, kuten kiukku ja viha. He eivät kykene käsittelemään sellaisten ihmisten lähellä olemista, jotka ilmaisevat tällaisia tunteita. Ne vaikuttavat heihin dramaattisesti — ikään kuin tunteet olisivat heille vieraita. He ovat tottuneet rauhaan ja rakkauteen, koska sitä he kokivat siellä mistä ovat tulleet. Näillä ihmisillä vaikuttaa olevan hyvä elämä, rakastava perhe ja hyvä työpaikka — ja silti monet heistä yrittävät itsemurhaa. Siihen ei näytä olevan mitään loogista syytä — ja kuitenkin he ovat niin onnettomia, etteivät halua olla täällä.

Toiseen aaltoon kuuluvat ovat nyt noin 25-40-vuotiaita. He kulkevat elämän läpi paljon vaivattomammin. He keskittyvät yleisesti toisten auttamiseen sekä karman ja huomion välttämiseen. Heitä on kuvailtu antenneksi, majakoiksi, generaattoreiksi ja energiakanaviksi. Heillä on ainutlaatuista energiaa, jolla on suuri vaikutus toisiin. Heidän ei tarvitse *tehdä* mitään. Heidän tulee vain *olla*. Minulle on kerrottu, että pelkästään ruuhkaisen kauppakeskuksen tai ruokakaupan läpi

kulkemalla heidän energiansa vaikuttaa jokaiseen jonka he kohtaavat. Niin voimakas on heidän energiansa, eivätkä he tietenkään itse oivalta sitä tietoisesti. He eivät paradoksaalisesti tunne oloaan mukavaksi ihmisten keskellä. Moni heistä eristäytyy kotiinsa välttääkseen toisia. He jopa työskentelevät usein kotoa käsin ja siten romuttavat tarkoituksensa. Monet ensimmäisen ja toisen aallon sieluista eivät halua lapsia, koska oivaltavat alitajuisesti, että lapset luovat karmaa, eivätkä he halua minkään sitovan heitä tänne. He haluavat vain tehdä työnsä valmiiksi ja poistua täältä. Monet heistä eivät avioidu elleivät ole riittävän onnekkaita löytääkseen toisen kaltaisensa.

Kolmas aalto käsittää uudet lapset — monet heistä ovat nyt teini-iässä. Heillä on saapuessaan kaikki tarvittava tieto — alitajuisella tasolla. Jokaisen planeetalla olevan DNA:ta on muutettu siten, että se sopii uuteen värähtelyyn ja taajuuksiin, mutta uusien lasten DNA on jo lähtökohtaisesti sopiva, ja he ovat valmiita jatkamaan lähes ongelmitta. Ikävä kyllä liian moni näistä lapsista on kouluissaan ymmärretty väärin ja heille on määrätty lääkitys. Viimeisimpien lääketieteen julkaisujen mukaan sadalle miljoonalle lapselle on diagnosoitu *virheellisesti* ADHD, ja heille on määrätty Ritalinia tai muita lääkkeitä. Lapsissa ei ole mitään vikaa. He ovat vain kehittyneempiä ja operoivat eri taajuudella. Älykkyytensä vuoksi he tylsistyvät helposti koulussa. Minulle on kerrottu, että he tarvitsevat haasteita kiinnostuakseen opetuksesta. Tätä ryhmää on kutsuttu “Maan toivoksi”. Osa heistä on valmistunut korkeakouluista kymmenvuotiaina. He muodostavat yhteisöjä ja — hämmästyttävää kyllä — näiden yhteisöjen tehtävä on auttaa maailman lapsia!

Kysyin *heiltä* kerran miksi ensimmäisellä aallolla oli kaikkein vaikeinta. Heidän mukaansa joidenkin kohtalona on olla pioneereja — tienraivaajia ja -näyttäjiä. Heidän jälkeensä tulleiden on helpompi kulkea jo kerran raivattua polkua.

Viime vuosina (2008-2010) minua on haastateltu muutamia kertoja suosittuun *Coast to Coast* -radio-ohjelmaan. Olen ollut mukana myös

Project Camelot:ssa ja muissa suosituissa internet-ohjelmissa. Samalla minulla on ollut lähes kuuden vuoden ajan oma maailmanlaajuinen radio-ohjelma *BBSradio.com*:ssa. Jokaisen lähetyksen jälkeen saamani sähkö- ja kirjepostien määrä on käsittämätön. Toimistoni “tulvii” lähetysten jälkeen. Samalla kirjojeni on käännetty yli 20 kielelle. Kiittolisuutta täynnä olevaa postia tulee kaikkialta maailmasta. Postin lähettäjät ovat luulleet olevansa ainoita koko maailmassa, joilla on haluttomuutta olla täällä; jotka eivät ymmärrä kaikkea väkivaltaa, haluavat palata “kotiin” ja joilla on vakavia itsemurha-ajatuksia. Heitä on auttanut valtavasti ymmärtää, etteivät he ole hulluja, tai yksin — että he ovat osa vapaaehtoisten joukkoa, joka on tullut auttamaan Maata kriisiajan läpi. He eivät vain olleet valmistautuneita lempeiden sielujensa aiheuttamiin seuraamuksiin.

Kirjeiden joukossa on muutamia, jotka ovat vielä vanhemmilta tuloilta (1930-1940-luvuilla syntyneitä). Heillä on samoja oireita kuin ensimmäisen aallon tulijoilla. On mahdollista, että muutamia on lähetetty pioneereiksi jo ennen 40-luvun lopun massakapinaa. Olen aina uskonut siihen teoriaan, että syntyvyys lisääntyy sodan tai katastrofin jälkeen; että siten luonto säätelee populaation määrää, mutta tämä toinen teoria voi myös selittää suuret ikäluokat — että se koostuu useista vapaaehtoisista.

Kaikissa kirjeissä kiitetään ymmärryksen tuomisesta heidän elämiinsä. Osa on jopa tullut luentojeni jälkeen itkien sanomaan: “Kiitos. Nyt ymmärrän.” He eivät edelleenkään pidä väkivallasta eivätkä Maan värähtelystä, mutta nyt heillä on tehtävä, jonka he haluavat viedä loppuun. Sillä on ollut heidän elämilleen valtava merkitys.

Haluan lainata erästä sähköpostia niiden tuhansien joukosta, jotka sain vuonna 2010 erään lähetykseni jälkeen:

“Haluan kiittää sinua siitä, että puhuit kolmesta aallosta, koska uskon kuuluvani ensimmäiseen: synnyin vuonna 1961. Uskon vakaasti, että paljon nuorempi veljeni kuuluu toiseen aaltoon: hän

syntyi vuonna 1980. Olemme puhuneet tästä usein ja olemme yhtä mieltä siitä, että olemme ET:itä, eikä alkuperämme ole Maassa! Sain kerran erittäin voimakkaan näyn kolmen aallon suunnittelusessiosta, joka tapahtui ennen omaa inkarnoitumistani. Näky oli hyvin yksityiskohtainen ja mielenkiintoinen. Sinua saattaa kiinnostaa tietää myös, että suunnitelmaa yritettiin toteuttaa jo kerran aiemmin, ja se epäonnistui, koska vapaaehtoisia ei ollut tarpeeksi! Sen jälkeen "me" päätimme avata tulvaportit ja kasata yhteen niin suuren määrän vapaaehtoisia kuin vain mahdollista. Luulen, että suunnitelma toimii tällä kertaa!"

2. ENSIKERTALAINEN

Olen siis löytänyt monia uusia ja puhtaita sieluja, jotka saapuvat planeetalle juuri nyt suorittamaan eri ohjelmaa kuin he, jotka ovat olleet ansassa karmakehään lukemattomien elämien ajan. He ovat vapaita harjoittamaan todellista tehtäväänsä, koska heillä ei ole kertynyttä karmaa. Suurimman ongelman aiheuttaa sieluihin Maahan saapuessa vaikuttava unohtamis- tai amnesiaprosessi. *Heidän* mukaansa planeettamme on ainoa koko universumissa, joka unohtaa yhteytensä Jumalaan. Meidän täytyy kompuroida elämä läpi kaihtimet silmillä kunnes löydämme yhteyden uudelleen. Toiset sivilisaatiot muistavat yhteytensä sekä sopimuksensa ja suunnitelmansa. He ihailevat meitä suuresti tähän haasteeseen tarttumisesta, jonka takia unohdamme ja luulemme olevamme yksin, ja että meidän tulee täysin omillamme löytää se uudelleen.

Luulen, että olisi paljon helpompaa, jos *me* voisimme saapua tänne täysin tietoisina tehtävästämme, mutta korkeammat voimat eivät ole tästä samaa mieltä. Heidän mielestään on parasta, että kaikki muistot pyyhitään, jolloin meidän tulee itse löytää itsemme ja tehtävämme. Heidän mielestään kyse ei olisi kokeesta, jos tietäisimme vastaukset. Jopa kaikkein puhtaimpien motiivien ja aikomusten kanssa tulevat joutuvat siten sitoutumaan samoihin sääntöihin. Heidän tulee unohtaa miksi ovat tulleet ja mistä ovat tulleet. Jäljelle jää vain salainen kaipuu, että on olemassa jotain muuta johon he eivät saa otetta — että jotain puuttuu. Heidän täytyy löytää itsensä uudelleen, ja kompuroida elämän läpi meidän muiden tavoin, kunnes valo ja muisti alkavat tiukkumaan kaihtimien läpi. Hypnoosiprosessi auttaa tuomaan muistot tietoisuuteen. Nyt on aika muistaa, työntää verho syrjään ja löytää uudelleen syy sille minkä vuoksi olemme tulleet tälle levottomalle planeetalle juuri historian tällä hetkellä.

Toiseen aaltoon luokitteleni henkilöt vaikuttavat pikemminkin

tarkkailijoilta kuin osallistujilta. He ovat täällä helpottamassa muutoksia ilman tietoista tietoutta tai osallistumista. Heidän tarkoituksensa on olla energiakanavia. Heidän on vain *oltava*. Heidän ei tarvitse *tehdä* mitään. Tämä voi olla toisinaan raskasta joillekin kohteilleni. Heidän kysymyslistallaan on aina “ikuisuuskysymys”: “Mikä on minun tarkoitukseni? Miksi olen täällä? Mitä minun pitäisi tehdä? Olenko oikealla polulla?” Jokainen luokseni tuleva haluaa tietää saman. Vain harvoin kohtaan henkilöitä, jotka toteavat: “Minun ei tarvitse kysyä sitä. Tiedän kyllä mitä minun tulee tehdä.” Suurin osa etsii edelleen tiedostaen, että aivan heidän tietoisuutensa ulottuvilla on jotain. AT kertoo yleensä toisen aallon henkilöille, ettei heidän pidä *tehdä* mitään. He saavuttavat tavoitteensa *olemalla*. Erään session jälkeen mies hermostui: “Mutta haluan tehdä jotain!” He eivät oivalla suorittavansa tehtävänsä pelkästään *olemalla* täällä.

Toisissa kirjoissani on monia ensikertalaisten tapauksia. *Monitahoinen universumi* -sarjan kolmannessa osassa on omistettu kokonainen luku heille, jotka saivat selville tulleen suoraan Jumal-lähteestä. Tässä kirjassa on joitain osia viimeaikaisista (2009-2010) sessioista, jotka kuvaavat sitä miten monimutkainen oli se päätösprosessi, joka heidät toi Maahan.

MARIE

Käytän hypnoositekniikassani menetelmää, jossa kohde ajautuu pilvestä alas oikeaan menneeseen elämään. Olen huomannut sen toimivan 98-prosenttisesti, joten käytän sitä paljon. Marien ollessa syvätranssissa hän ei halunnut laskeutua pilvestä *alas*, vaan jatkaa *ylös*. Tällaisessa tilanteessa annan kohteen toimia toiveidensa mukaisesti. En ikinä tiedä mihin se johtaa. Kohotessaan hän löysi itsensä tähtien keskeltä mustasta avaruudesta. “Näen miten pieni olen, ja miten isoa tuolla avaruudessa on.” Hän näytti leijailevan, riippuvan ilmassa. “Se

on kaikkialla ympärilläni ja tunnen olevani osa sitä kaikkea. Haluaisin päästä lähemmäs tähtiä. Pysin niin lähelle lähintä tähteä kuin mahdollista, ja yritän katsoa sen sisälle.”

D: Mihin suuntaan haluat mennä?

M: Tähti tuli luokseni. Minun ei tarvinnut mennä sen luokse. Siinä se on. Katson sen läpi, ja luulen näkeväni sen sisään. Se näyttää muodostuvan kaasuista — aivan kuin se muodostuisi höyryistä. Mikään ei pysy paikallaan. Kaikki on höyryä, kaasua ja värejä. Kuin sateenkaaren väreissä kimalteleva vesi; kuin öljyläikkä veden pinnalla. En ole enää taivaan pimeydessä, vaan väreissä. Kaikkialla on välkkyviä valoja.

D: Eli tähti ei ole lainkaan sellainen kuin miksi sen kuvittelit.

M: Ei. Ajattelin, että isot tähdet sokaisevat minut — mutta ei.

D: Haluatko nähdä onko sillä pinta?

M: Se tuntuu oikealta sellaisenaan, koska se ympäröi minut. Se sulkee minut sisäänsä. Leijailen vain kaasujen läpi, ja pääni liikkuu joka suuntaan, joten näen taakseni ja ympärilläni. Yritän nähdä sen ulkopuolen... mutta näen sen vain sisältäpäin.

D: Joten sillä ei tarvitse olla kiinteää pintaa?

M: Ei. Sen sisällä tuntuu täydelliseltä. Olen yhtä sen kanssa. (Naurua) Se ei pidä minua vieraana, vaan hyväksyy minut osakseen. Ei vastustusta. Olen osa tähteä, eikä se häiriinny läsnäolostani. Se liikkuu edelleen ja olen vain osa sitä. Ei rakennetta. Ei muotoa.

D: Tuntuuko, että sinulla on keho vai miltä sinusta tuntuu?

M: Ympäröidyltä. Tuntuu kuin se kuiskailisi joka puolella kehoani. Tuntuu hyvin miellyttävältä, hyvin tyytyväiseltä, hyvin pehmustetulta... kaasumaiselta. Riippuvalta. Tuntuu kuin riippuisin, joten tuntuuko riippuessa siltä kuin olisi keho? Tuntuu vain siltä kuin riippuisi. Se on kaikkialla ympärilläni.

D: Tuntuuko sinusta yksinäiseltä?

M: Olen täysin yksin. No, minusta ei tunnu yksinäiseltä, koska olen sen kanssa. Ei tunnu yksinäiseltä.

D: Tarkoitin, että onko siellä muita.

M: Ei, ei ketään lisäkseni. Ei yhtään ihmistä. Ei edes ajatusta ihmisistä. Olen kosmoksessa. Tunnen olevani yhtä sen kanssa. En ole siitä

erillään. Voi olla, että minusta tuntuisi erilliseltä, jos yrittäisin kellua ulkopuolelle ja nähdä sen. En tiedä.

D: Tunnetko halua tehdä jotain muuta?

Yritin saada häntä tarinassa eteenpäin.

M: En. Minun ei tarvitse tehdä mitään muuta kuin olla vain tässä. (Naurua) En halua mennä mihinkään muualle. (Naurua)

Tässä olisi saattanut vierähtää pidempikin hetki, joten edistin häntä siihen hetkeen kun hän päätti jättää tuon paikan ja mennä seuraavaan sopivaan paikkaan. Hän ei ollut enää avaruudessa. Hän näki itsensä erittäin korkealla kalliojyrkänteellä. Siellä oli uloke, joka törötti valtavan kuilun yllä.

M: Voin nähdä täältä alas. Aivan kuin valtavasti pikkumuurahaisia. (Naurua) Saattavat olla ihmisiä, mutta ne ovat niin pikkuruusia. Näen pieniä pisteitä, jotka saattavat olla puita. Saattavat olla autoja. Saattavat olla ihmisiä. Ne liikkuvat ja tuntuu kuin näkisin ne kaukaa. Tuntuu kuin olisin vuoren päällä ... kyllä. Minua ei pelota. Olen kaikkien yläpuolella. Ne ovat luultavimmin ihmisiä. Ensin luulin niitä muurahaisiksi... pikkumuurahaisiksi. Etäisyys on valtava.

D: Tule tietoiseksi kehostasi. Miltä se tuntuu?

M: Minusta ei tunnu siltä, että olisin kehossa.

D: Haluatko pysyä siellä vai poistua?

M: Minun pitää pysyä siellä vielä hetki ennen kuin laskeudun vuorelta. (Naurua) Tuntuu kuin olisin taivaissa — kuin maa olisi vain pieni, ohut kerros ja minä kaiken sen yläpuolella. Joten aivan kuin kaikki muu olisi ympärilläni, mutta minusta tuntuu, että olisin pikemminkin taivaalla kuin tuolla kalliolla. Tuntuu kuin voisni halutessani vain lentää pois sieltä.

D: Ei rajoitteita. Ei vastuita. Täydellinen vapaus. (Kyllä)

Päätin jälleen liikuttaa häntä, joten sain hänet jättämään sen paikan ja liikkumaan seuraavaan sopivaan paikkaan. Meitä odotti seuraava yllätys — hän ei ollut vielä kukaan fyysisessä kehossa.

M: Pelkkää kiveä. Ei ruohoa, ei kukkia. Silkkää kalliota. Olen graniitin sisällä. Kivessä on värejä. On harmaata ja mustaa — en näe muita värejä. Olen yllättynyt.

D: Miltä tuntuu olla osa kalliota?

M: Siinä on sama sisältyvyyden tunne — kuin kaikki olisi ympärilläni. Ja kuitenkin olen vapaa. Voin nousta ja poistua milloin tahansa.

D: Kuulostaa siltä kuin voisit olla osa mitä tahansa.

M: Kyllä. Minusta ei tunnu hyljeksityltä. Se hyväksyy minut. Se tukee tai tuodittaa minua. Minä vain olen osa sitä.

D: Kuulostaa siltä kuin voisit vain valita minkä tahansa muodon ja kokea sen. (Kyllä) Mielenkiintoista. Tuntuuko siltä, että oppisit jotain samalla kun muutut eri kohteiksi?

M: Tuntuu vain kuin olisin ykseyden osa, ja tuntuu hyvälle, että minut hyväksytään ja minua rakastetaan, ja että olen sen osa. Kahden välillä ei ole poikkeamia. Ei ole erillisyyttä, vaan ainoastaan selvästi erottuva sisältyvyyden tunne. Jonkin osana opin tuntemaan ykseyttä sen kanssa sen sijaan, että tuntisin erillisyyttä.

D: Tuntuuko sinusta, että tulet joku päivä olemaan fyysisessä kehossa?

M: En, ellet pyydä sitä. (Naurua) Kehossa tuntuu rajoitetulta. (Naurua) Tunnen olevani kaiken keskellä, ja kehollistuminen maadoittaisi sen ja estäisi sitä virtaamasta.

Yritin melko pitkään ohjata häntä löytämään elämän, jota voisimme tutkia. Sen sijaan hän löysi itsensä *osana* jotain kiinteää: kiveä, puuta, kukkaa. Tai sitten hän näki itsensä lentelemässä paikasta toiseen näkymättömänä tarkkailijana. Hän piti ihmisten tarkkailemisesta puistossa, sekä eläimistä ja hyönteisistä. Hän rakasti vapautta tulla ja mennä toiveidensa mukaisesti ilman velvoitteita. Hän sanoi jokaisesta näkemästään paikasta olevansa siellä vain vierailemassa. Mikään niistä ei ollut “koti”. Puhuin paraikaa fyysiselle keholle, joten tiesin hänen lopulta astuneen sellaiseen. Kerran luulin jo onnistuneemme, mutta jälleen hän osoittautui ihmisten tarkkailijaksi. “En tiedä miltä keho tuntuu. Sitä ei tunnu edes olevan. (Naurua) Minulla on jonkinlainen paino, koska olen kiinteällä maaperällä. Minusta tuntuu kotoisammalta ruohon seassa.” Hän tunsu olevansa osa kaikkea. Itseen kes-

kittyminen vain hämmensi häntä.

Olin jälleen valmis vaihtamaan paikkaa hänen kanssaan kun yhtäkkiä hänen vierelleen ilmestyi olento. Sen seura tuntui hänestä mukavalle, joten ajattelin että voisimme kysellä siltä hieman tilanteesta.

Tämänkaltainen yhtäkkisesti ilmestyvä entiteetti voisi hyvin usein olla kohteen opas tai suojelusenkeli. Ne voivat ilmaantua haluamalaan tavalla, eikä niitä normaalisti nähdä uhkaavina. Ajattelin siis jatkaa tätä ajatusmallia kutsumatta AT:ta. Toisinaan nämä entiteetit voivat tarjota vastauksia.

D: Kysy häneltä: Ajelehdimme useiden elämien läpi, joissa hän ei ollut fyysisessä kehossa. Onko Mariella ollut muita elämiä?

Marie päätti vastata itse, ja tarjosi tärkeitä vastauksia.

M: Tunnen, että olen viettänyt suurimman osan elämästäni enemmän tilassa kuin kehossa. Tuntuu melko oudolta tuntoa "itseni", ja olla liittymättä kaikkeen muuhun. Olen tottunut täyteen vapauteen... vapaaseen virtaukseen. En ymmärrä miten poistua tyhjästä ja tuntoa tilavuutta ja ulkopuolta ympärilläni — miten tuntoa yksinäisyyttä kehossa ja olla jossain paikassa.

D: Onko tämä hänen ensimmäinen kertansa ihmiskehossa? Mitä entiteetti vastaa?

M: Miten ikinä haluat sen olevan. (Me nauroimme) Hän sanoo, että minun tulee poistua taivaalta, ja tuntoa kiinteys ja maaperä ja maapallo jalkojeni alla. En tiedä miltä se tuntuu. Tiedän vain miltä tuntoa olla osa höyryjä ja osa jotain kiinteää. Minun tulee maadoittua. Minun tulee koskettaa maata ja tuntoa miltä tuntuu liikkua jonkin päällä. Olla paikallaan ja koskettaa käsillä maata ja puuta.

D: Jotta hän voisi poimia asioita ja tuntoa ne, ja tietää että hänellä on oikea keho?

M: Kyllä. Luulen niin. Minun täytyy istua, maata ja tuntoa maadoittuvani. Enkä halua sen rajaavan minua tuntemaan oloani suljetuksi, koska se toinen tunti minun olevan "yhtä" sen kanssa ja sulauduin siihen. Tunnen erillisyyttä nyt kun tunnen itseni kiinteäksi. En tunne olevani osa sitä. Ehkä sen vuoksi haluan olla kiinteä. Tuntuu oikealta, ettei aina tarvitse leijua heliumpallon tavoin, joka pyrkii jatkuvasti

yhä ylemmäs. Haluan, että joku pitelee minua jonkin narun avulla ja sitoo sen kiinni johonkin, jotta voin pysyä aina täällä maan pinnalla sen sijaan, että pyrin “tuonne ylös”. Ja haluan nähdä sen hyvänä asiana, eikä siten että se rajoittaisi. Nähdä se jonain mikä on leijumisen vastakohta, ja että se on aivan yhtä hyvää kuin leijuminen. Leijuminen vain tuntuu niin miellyttävältä täällä seisomiseen verrattuna. Vapaus... ehkä juuri siitä on kyse. Leijuminen tuntuu vapauttavalta.

Ehdotin, että hänellä voisi olla molemmat. Hän voisi öisin leijua vapaasti unessa, ja sitten pysyä maadoittuneena päiväsaikaan. Siten hän ei ikinä kadottaisi sitä osaa.

Mariella oli vakavia fyysisiä ongelmia, joiden takia hän oli tullut sessioon. Hänellä oli ihottumaa suurimmassa osassa kehoa, ja jatkuva kutina ja polttelu sai hänet epätoivoiseksi. Hän halusi raapia ihottuman verille. Lääkärit saattoivat tarjota vain väliaikaista lievitystä. Päätin kutsua AT:ta. Oppaasta oli apua, mutta minusta tuntui, että hänellä ei ollut mahdollisuuksia vastata kaikkeen.

D: Onko totta, että hänellä on ollut monia elämiä pelkästään asioiden osana? (Kyllä) Onko tämä hänen ensimmäinen kertansa fyysisessä kehossa?

M: Kyllä. Hyväksy keho. Hyväksy tämä keho. Se palvelee sinua hyvin.

Ihottuman syynä oli pyrkimys todistaa hänelle, että hän on fyysinen. Se todella kiinnitti hänen huomionsa kehoon, jotta hän voisi varmistua olevansa kehossa, ja että se hänen tuli hyväksyä. Työstimme oireiden poistamista antamalla hänen ymmärtää, että hänen tulee elää täällä, ja että keho oli välttämätön. Hän ei ollut enää ei-fyysinen tarkkailija, vaan aktiivinen osallistuja.

M: Tiedän olevani maadoittunut. Painoni pitää minut maan pinnalla. Olen maadoittunut. Haluan kokea miltä tuntuu olla maan pinnalla sen sijaan, että leijailisin ilmassa kaiken aikaa. (Naurua) Haluan tuntea miltä tuntuu olla kehossa... eikä aina vain leijaillemassa joissain eettereissä. En tarvitse mitään tunteakseni itseni ihmiseksi. *Olen* ihminen. En ole hajanainen.

Tämä on eräs suurimmista ensikertalaisten kohtaamista ongelmista. He eivät ole koskaan aiemmin olleet ihmiskehossa, ja heistä tuntuu erittäin rajoitetulta ja suljetulta. He hankkivat itselleen fyysisiä ongelmia, ja pyrkivät usein alitajuisesti tuhoamaan kehon, koska eivät halua olla täällä. Heidän on tärkeintä ymmärtää, että he ovat tulleet vapaaehtoisesti tänä historiallisena Maan ajanjaksona ja heidän täytyy pysyä kunnossa voidakseen suorittaa tehtävänsä. Oikopolkuja ei ole, elleivät he halua ottaa sitä riskiä, että palaavat toiselle puolelle epäonnistuneina.

Marien mentyä alussa kauniille kaasutähdelle luulin hänen meneen toiselle planeetalle, mutta sillä ei ollut muotoa, kuten ei hänelläkään. Luulen, että kyse oli Lähteeseen palaamisen toisenlaisesta kuvauksesta. Yleensä sitä kuvataan kirkkaassa valossa tai suuressa aurin-gossa olemisena, mutta siinä on aina kauniita värejä. Se tarjoaa aina täydellisen rakkauden tunteen, eikä siitä onnellisuuden tunteesta halua irti. Lopulta matka kuitenkin alkaa. Aluksi on normaalia kokea se yksinkertaisimmista elämänmuodoista; kivenä ja kasvina. Heidän mielestään näin on parempi, koska elämä on lyhyt, ja he voivat tulla ja mennä paljon nopeammin. Se on ensimmäinen askel tiedostamaan miltä se tuntuu, vaikka he eivät pidäkään vapauden tunteen menettämisestä.

HOHTAMINEN

Toinen samankaltainen tapaus kävi Australian Perthissä pitämässäni havaintoesityksessä, jonka vapaaehtoisena oli Hope. Hänkään ei osallistunut puhtaasta uteliaisuudesta, sillä hänellä oli myös fyysisiä vaivoja. Hän halusi niin epätoivoisesti apua leukemiaan, että antoi huoneellisen opiskelijoita todistaa regressiotaan. Hän ei malttanut session alussa odottaa, että saisin sen kunnolla käynnistettyä, vaan kuvaili jo

jotain epätavallista, joka muistutti häntä Tiibetin lumihuippuisista vuorista. Hän kuvaili niitä kauniina, eristäytyneinä, tyyninä ja rauhallisina, majesteettisina ja voimakkaina. Ilma oli raikas ja täydellisen puhdas. Sitten hän kuvaili ilmassa jotain täysin odottamatonta. Olen itse niin tottunut kaikkeen yllättävään, että jatkoin vain kysymysten esittämistä. “Ilma on kuin pieniin osiin rakentuneita eläviä kristalleja. Niitä on kaikkialla ilmassa — ei maaperässä. Ne ovat ilmassa. Hengittän niitä.” Ensimmäinen ajatukseni oli, että kristalleja olisi mahdoton hengittää. “Oi, ne ovat pikkuruisia, pienen pieniä hiukkasia. Paikka on erittäin kaunis, kuin toinen ulottuvuus. — Olen niin korkealla, että voin nähdä asiat ja manifestoida ne, ja heijastaa ne Maahan. Se on helppoa. Se on minun tehtäväni. Olen yhteydessä kaikkeen, mutta en voi puhua tästä manifestoimisesta ihmisille. Tiedätkö mitä tarkoitan? Jotkin asiat tulee oppia. Kyse on asioihin sekaantumisesta. — No, itse asiassa täällä ei oikeastaan ole ihmisiä. — Ihmisten tilalla ... on energiaa. Ette uskoisi tätä todeksi.”

D: Eli ympärilläsi ei ole muita henkilöitä?

H: He ovat Maassa. — En usko olevani henkilö. Olen tällainen hohdaja. — Itse asiassa, nyt kun mainitsit — täällä on paljon olentoja. Taisin ajatella äsken ihmisiä? Nämä eivät ole ihmisiä. He ovat minun kollegoitani. Heidät on tehty pienistä protoni-asioista.

D: Eli sinullako ei ole muotoa? Oletko vain liikkeessä? Onko tämä oikeanlainen kuvaus?

H: Kyllä. Kyse on itse asiassa ajattelemisesta, manifestoimisesta. Manifestoin tulevia Maan tilanteita. Sitä me kaikki täällä teemme.

D: Sanoit, että tämä on sinun työsi?

H: Kyllä, mutta minun täytyy mennä alas. Olen päättänyt mennä alas ja olla yksi noista ihmisistä, koska manifestoimme. Sitä me kaikki teemme... me hohtajat. Täällä on paljon heitä. Sitten he tulevat alas, koska se luodaan, se toimitetaan, se ankkuroidaan. Me ankkuroimme sen Maahan.

D: Aikovatko myös kollegasi tulla alas?

H: Kyse on jokaisen omasta erottelukyvystä. Se on oma valinta. Jonkun pitää olla täällä ylläpitämässä energiaa. Osa hohtaa alas. Ja olen yksi heistä.

D: Miksi päätit tulla alas, jos olit niin onnellinen siellä?

H: Mieleeni tulee sana "velvollisuus". Koska näyttelemme kaikki roolejamme. Tiedämme roolimme. Me kaikki. Tulen alas. Käykö se?

D: Miten vain haluat, mutta vaikuttaa siltä kuin et haluaisi. Pitääkö paikkansa?

H: Tulkitset minua hyvin.

D: Osoitit sen kaltaista tunnetta, ettei oikeasti halua tulla alas.

H: Kyse ei ole haluamisesta. Kyse on siitä mitä tulee tapahtumaan.

D: Kertooko joku sinulle mitä sinun pitää tehdä?

H: Se ei ole pakotettua. Ei ollenkaan. Täällä ei ole opettajia. Kohtaamme, tiedämme, päätämme. Niin se on, tai sitten tulemme alas.

D: Kerro mitä tapahtuu kun päättää tulla alas.

H: No, Maa on hyvin erilainen. Missä on rakkaus? (Huolissaan) En ymmärrä. Kaikki on niin raskasta. Emme voi hengittää kristalleja.

D: Ei. Siellä ei taida olla kristalleja?

H: Kaikki se on pantu syrjään. Se on karkeaa... ja ihmiset ovat... kerron teille jotain. — Haluatteko kuulla tämän? — Täällä alhaalla ei uskota hohtamiseen. (Nauramme molemmat) Jos hohtamisesta puhuu, keho repeää tällä tavoin... sitä vedetään molemmista päistä. Älä puhu hohtamisesta. (Hän asettaa sormen huulille ja hyssyttelee.) Tiedätkö mitä täällä tehdään ihmisille? (Hän alkaa itkeä.) Heidät paloitellaan. He eivät ymmärrä miksi fyysinen keho luotiin. He vain tuhoavat sen, eikä heillä ole yhteyttä hohtamiseen. Minun täytyy löytää paikka, jossa he yhdistyvät.

On ilmeistä, että hän on tullut Maahan aikana, jolloin tavallisesta poikkeavat ihmiset ovat kohdanneet voimakkaita ennakkoluuloja. Puhtaana, viattomana sieluna hän ei ymmärtänyt miten vaarallista ihmisille on kertoa mistä hän tulee.

H: En tiennyt, että näin tulisi tapahtumaan. Kohtaamme salaa pienissä ryhmissä. Jos he löytävät meidät täältä... naps — kaikki käy nopeasti.

Hope liikutteli käsiään koko session ajan, eikä puhtaaksikirjoittaja kyennyt kuvaamaan sitä, koska ei nähnyt niitä. Sessio olisi pitänyt videoida. Liikkeet näyttivät viittaavan jonkin tyyppiseen kidutukseen.

Hän teki viiltoliikkeitä ylhäältä alas ja kurkun läpi, ja jonkinlaista kehon venyttämistä. Aivan kuin hän ei olisi halunnut mennä tarkempiin yksityiskohtiin, mutta liikkeistä ja tunteista saattoi aistia, että häntä oli kidutettu ja hänet oli tapettu uskomustensa takia. AT selvästi ajatteli, että häntä kohtaan olisi lempeämpää olla menemättä yksityiskohtiin. Voin vain kuvitella miltä tämän on täytynyt tuntua hyväntahtoisesta, puhtaasta sielusta, joka tulee ensi kertaa Maahan ainoana toiveenaan auttaa ihmisiä. Sen on täytynyt olla täydellisen odottamatonta sielulle, joka tulee suoraan jumalallisen ja epäitsekään rakkauden tilasta — hohtamispaikasta.

D: Oletko fyysisessä kehossa kun tulet alas?

H: Kyllä. Niin täytyy olla. Täällä alhaalla täytyy olla keho. Ja he tekevät asioita keholle. Ja keho on raskas — lyijyn kaltainen.

D: Se ei ole mukavaa, mutta oliko niin, että päätit astua kehoon, jotta saisit työn tehtyä?

H: Kyllä. Unohdin hetkeksi. Ihmisten tulee kuulla hohtamisesta. Kerron mitä se on. Maan kurjat ihmiset on leikattu siitä irti. Kaikki on täynnä raskasta pelkoa. Tehtävämme on hälventää pelkoa ja saada heidät kunnolla yhteyteen hohtamisen kanssa. Sieltä he ovat saapuneet, ja mahdollisuudet vaihtelevat, koska hohtaminen voidaan alentaa ilmentymäksi. Mutta se ei ole niin helppoa kuin luulin, koska silloin minulla ei ollut rajoituksia. He kuiskaavat sen tuuleen. Se kuiskataan, mutta tähän ette tiedä sitä? Joten herää kysymys, miten sen teemme? Miten saatan päätökseen sen mitä olen tullut tekemään? Miten? Etsin vastausta. Joskus ihmettelen: “Mitä järkeä tässä on?” Hyvää ei ole.

D: Mutta tiedäthän, etteivät kaikki ole samanlaisia. Jotkut kuuntelevat.

H: En ole heitä varten. He tulevat myös hohtamispaikasta. He työskentelevät. Kyse on heistä — niin monista — jotka ovat unohtaneet mistä ovat tulleet. Heidän yhteydestään, voimastaan ja kauneudestaan. Täällä on niin raskasta, että sen unohtaa.

D: Onko joku tapa saada heidät muistamaan?

H: Sen vuoksi olen täällä. Pyrin kutsumaan lisää hohtajia, mutta luulen epäonnistuneeni. Tarkoitus on kutsua lisää hohtajia, jotta energia kasvaisi. Se tapahtuu nyt... lisää valoa. Ja lisää tallentamista.

D: Mitä tarkoitat tallentamisella?

H: Yhä useampia kutsuttiin paikalle.

D: Entä he, jotka jo olivat Maassa? Kykenevätkö he näihin asioihin?

H: He hohtavat täällä ihmisinä.

D: Joten tarkoitatko, että he kaikki ovat unohtaneet?

H: Luulen, että kyse on enemmänkin minusta. Luulen, että *minä* olen unohtanut. En toivoisi sitä, mutta kyllä, kyse on ehdottomasti minusta, koska nyt voin nähdä, että on monia muita — on paljon toisia, jotka työskentelevät. Monet ovat unohtaneet — monet eivät ole. Olen yksi heistä, ja minusta tuntuu kuin olisin voinut toimia paremmin. En ole onnistunut.

D: Mutta tiedäthän, että asiat muuttuvat kun tulet fyysiseen kehoon.

H: Ei kaikkien osalta... minun osaltani kyllä.

D: Fyysisessä kehossa ollessasi alat elämään kyseisen fyysisen henkilön elämää.

H: Niin ilmeisesti. Ikävä kyllä minun kannaltani.

D: Uskotko, että muistot voidaan palauttaa tähän kehoon, jonka kautta puhut?

H: Se olisi hartain toiveeni.

D: Oletko tietoinen, että puhut fyysisen kehon kautta?

H: Kyllä, ja se kärsii.

D: Miksi keho kärsii?

H: Suru... kyse on valtavasta surusta, että on unohtanut sen mitä tuli tekemään. Suru on kokonaisvaltaista.

AT:n mukaan Hopen suru johtui siitä, että hän ei tehnyt sitä mitä tuli tekemään. Hän oli unohtanut, ja se aiheutti kipua kehossa. Puhuin AT:lle kehon palauttamisesta täydelliseen tasapainoon ja harmoniaan, jotta hän voisi tehdä työnsä. Sanoin: “Hän ei tiedosta keskeyttäneensä prosessin.”

H: Hei, hän on melko fiksu. Hänellä on aika hyvä käsitys. Hän pääsee yhä lähemmäs.

Hänellä oli myös paljon menneistä elämistä johtuvaa pelkoa — niistä elämistä, joissa häntä oli vahingoitettu brutaalilla tavalla.

H: On valtava kerroksittainen läjä pilkan, tuskan ja nöyryytyksen

täyttämiä elämiä.

D: Miksi hän päätti valita tuskan ja nöyryytyksen täyttämiä elämiä?

H: Hänen tavoitteensa oli unohtaa se energiankäyttö, joka on kadonnut planeetalta. — Luulen, että hän antaa muiden pysäyttää itsensä.

D: Keitä nämä muut ovat?

H: Uskoisin, että kyse on kirkosta ja tästä Jumalasta, ja siitä kaikesta mikä on kasautunut hänen päälleen. Kasa on valtava. — Ne ovat kirjoja. Ne ovat pelkkiä virheellisen tiedon kirjoja. Pelkkiä sanoja.

D: Voimme heittää ne vain menemään. Hän ei tarvitse niitä enää.

Näin paljon vaivaa saadakseni hänet visualisoimaan kirjojen ja kerroksien poistamisen ja niiden poisheittämisen. Tein myös paljon hänen luottamuksensa palauttamisen eteen, sillä hänelle ei tapahtuisi tässä elämässä mitään, jos hän päättää sanoa sen mitä ajattelee. Kaikki se liittyy menneisiin elämiin, eikä sillä ole mitään tekemistä nykyisen kanssa. AT oli samaa mieltä kanssani ja minusta tuntui, että etenimme.

H: Hän on hieman hämillään, koska hengessä työskennellessään hänellä oli kaikki tarvittava ja hän oli yksin, ja hän oli onnellinen hohtajana. Hän on jäänyt yksin myös ihmisenä. Hän pitää itsensä yksinäisenä. Hänen olisi paljon parempi toimia ryhmissä, jotta hänellä olisi tuki. Hän on tottunut hohtamaan täysin yksin totaalisisessa eristyneisytydessään. Jos voisit kertoa hänelle, että Maassa tilanne on erilainen. Täällä ei voi eristäytyä ja selviytyä. Emme halua kritisoida, mutta siitä seuraa vain epäonnistuminen, jos sitä sanaa haluaa käyttää. Hänen pitää olla sosiaalinen, mutta hän on piiloutunut. Ryhmässä hän ei olisi yksin.

Sitten kysyin “ikuisuuskytymyksen”: Mikä on Hopen tarkoitus? Mitä *he* halusivat hänen tekevän?

H: Hänen tulee vain luottaa itseensä ja työhönsä ja yksinoloonsa, eikä välittää niin paljon muista. Hän yrittää olla normaali, mutta se on iso virhe. Hän ei voi ikinä olla normaali. Useimmat tässä huoneessa eivät ole normaaleja.

D: Oletko tietoinen näistä toisista luokassani? (Kyllä) Useimmat meistä eivät ole sitä mitä ajattelet normaalina.

H: Kukaan täällä ei ole normaali ihminen. En tarkoita sitä loukkauksena. Päinvastoin — suurella kunnioituksella. Hän tarvitsee tukea. Aivan kuin muinaisina aikoina. Tämä on hänen ongelmansa. Hän on jättänyt kirkon taakseen, mutta kirkko tarjosi ryhmän. Nyt hänellä ei ole ryhmää.

Hänen viitatessaan “hohtamiseen”, huomasin, että se on vain toinen nimitys hengen muodolle ja sille tavalle, jolla he näkivät tuossa toisessa maailmassa.

Nyt keskityimme hänen fyysisiin ongelmiinsa: leukemiaan ja kasvaimiin hänen kurkussaan.

H: Hän ei halunnut olla täällä. “Mitä järkeä?” hän sanoi salaa itselleen.

D: Päättikö hän vain, ettei halua olla täällä?

H: Ei, ei, ei, ei, ei. Hän näki mitä oli tapahtumassa ja alkoi kipuilemaan, mutta hohtaja ei hohtanut kaiken sen alla. Ymmärrätkö mitä tarkoitan? (Kyllä) Nyt hän on täällä, ja uskon että hän haluaa olla täällä kunhan vain muistaa hohtamisen.

Fyysiset ongelmat tulivat sen mukana, että hän ei halunnut enää olla täällä. Hän pettyi työhönsä ja uravalintaansa. Hän halusi auttaa ihmisiä, muttei uskonut sen toimivan. Samalla hän oli antanut niin paljon periksi miehelleen, ettei hän elänyt omaa elämäänsä. “Hän elää jonkun toisen elämää.” Hänen piti elää omaa elämäänsä. Hänen miehensä olisi hyväksynyt sen. Kaikesta tästä oltiin samaa mieltä ja se hyväksyttiin, jolloin AT toimi erittäin nopeasti ja poisti fyysisen ongelman: leukemian. Se teki vain nopean liikkeen kehon yllä, aivan kuin olisi heittänyt jotain pois, ja totesi: “Se on tehty!”

H: Se oli ajattelun aiheuttamaa myrkyä.

D: Miksi hän kehitti sitä imusolmukkeissa?

H: Hän vihasi omaa tilannettaan.

D: Hän tuhosi kehon nostamalla valkosolujen määrää.

H: Niin. Missä on ilo? Missä? Se ei ole reilua.

Painotin, että nyt hän voisi tuoda iloa elämäänsä, ja AT totesi että hän ei tulisi enää olemaan niin paljon yksin. Hänen ei ollut tarkoitus toimia eristyksissä. Olen huomannut, että useat toisen aallon vapaaehtoiset eivät halua olla ihmisten lähellä. He työskentelevät ja elävät mieluummin eristyksissä. Mutta tässä piilee paradoksi, sillä heidän tulisi energiaansa levittämällä auttaa ihmisiä, mutta useimmat heistä eivät pidä ihmisistä. Joten he ovat mieluummin yksin, ja tukahduttavat siten tarkoituksensa.

Hän alkoi yskiä, ja kysyin hänen kurkustaan. Siellä oli kasvain. *He* sanoivat sen johtuvan siitä, että hän oli täynnä pelkoa, ja se asettui kurkkuun. Hän pelkäsi puhua, koska aiemmissa elämissä totuuden puhuminen oli aiheuttanut ongelmia. AT:n mukaan kasvain oli luunkova. Se oli ollut kurkussa jo pitkään ja kalkkeutunut sinne. AT:n käsittelyssä se halkesi kahtia kuin pähkinä.

H: Pähkinä on hajonnut. Se on katoamassa. Nyt totuuden puhuminen on helppoa. Hän ei pelkää enää. (Leukemia, imusolmukkeet, on hoidettu. Se on poissa.)

D: Huomaako lääkäri eron kun ottaa hänestä verikokeen?

H: Kyllä. Ja kykeneekö Hope kertomaan lääkärielle miksi? Aluksi se on hankalaa.

D: Mutta lääkäri huomaa, että jokin on muuttunut.

H: Hän toteaa: "Spontaaneja parantumisia tapahtuu." — Eräänä päivänä Hope tulee tarjoamaan lääkärielle hoitokeinon.

D: Onko keho jo hoidettu?

H: Kyllä. Hänen siirtyessään ja päättäessään suuntansa hänen kehonsa siirtyy ja päättää sen mukana. Annamme hänelle informaatiota. Vapaa tahto. Hänen täytyy uskoa. Hän tulee pitämään hohtamisesta. Hänen äänensä tulee saamaan kauniin rytmikkään soinnin, jota kuuntelemme mielellämme. — Hänen täytyy haluta olla täällä, ja nyt hän haluaa.

D: Tiedäthän, että normaalisti minun täytyy kutsua sinut paikalle, mutta nyt olet tainnut olla täällä koko ajan? (Naurua)

H: Eikö minun sitten pitänyt olla?

D: En tarkoittanut niin. Se on oikein hyvä. Tiesit mitä nämä opiskelijat tarvitsevat. Totta kai voit tulla välittömästi paikalle, jos tilanne sitä vaatii.

H: Ja se riippuu siitä kenen kanssa työskentelet.

D: Joten hänen ei tarvinnut elää uudelleen noita tuskallisia menneitä elämiä? Se ei palvellut tarkoitusta. Riitti, että tiesi mikä nuo ongelmat sai aikaan.

H: Kyllä. Saatat huomata, että nämä sessiot nopeutuvat, koska aika — sellaisena kuin sen tunnemme — on muuttumassa.

D: Joten sessiot nopeutuvat, ja menevät nopeammin itse asiaan?

H: Näin voi tapahtua, kyllä.

D: Se tietysti riippuu aina henkilöstä. (Kyllä)

H: Tämä työ on erittäin tärkeää. — Ja se toteuttaa hohtamisen aikomusta tuoda taivas maanpäälle. Ja miten kaunista on tietää illalla sänkyyn käydessä, että on tuonut palan hohtamista... palan taivasta planeetalle. Kysymme sinulta: “Mikä voisi olla parempi palkinto työstä?” Jokaista parantamaasi ihmistä kohtaan Maa tulee hieman valoisammaksi paikaksi. Kiitämme sinua työstäsi. Lähetämme hohtajia luoksesi. Kiitämme sinua. Kunnioitamme sinua.

Eli uskoisin, että hohtaminen viittaa tässä tapauksessa joko Jumalälhteeseen tai henkimaailmaan — erityisesti siinä kun hän viittasi kristallien hengittämiseen. Oli miten oli, se viittaa joidenkin sielujen ensimmäisen maanpäällisen matkan alkamiseen. He tulevat mitä parhain aikein ja huomaavat saapuessaan, että tehtävä ei olekaan niin helppo kuin he ennakoivat.